

Gaismas stariņš

Viņš bija dzīvība, un dzīvība bija gaisma cilvēkiem.

Jāņa ev. 1,4

Varbūt esat ievērojuši, ka šogad kopā ar baznīcas jumta remontu ir atjaunots arī krusts uz tā. Tumsā tas ir izgaismots un, ja kāds vakarā vai naktī paiet garām baznīcai, tad tūlīt var ieraudzīt krustu, kā tas spīd tumsībā.

Ja atskatās uz pagājušo gadu, kā jums liekas, – vai tumsa ir pieņēmusies spēkā, vai samazinājusies? Tā vien liekas, ka tā ir kļuvusi lielāka.

Metalurga bankrots nozīmē, ka ienāk nabadzības draudi daudzās, ne tikai bijušo strādnieku, ģimenēs. Visā pilsētā samazinās apgrozījums, joprojām cilvēki ir spiesti doties prom no pilsētas, kur ielas tāpat jau ir palikušas tukšas.

Zolitūdes traģēdija atklāja, cik bezatbildīgi daudzus gadus varēja darboties veikli biznesmeņi, būvnieki un ierēdņi. Nē, tas nu ir skaidrs, – labi nav. Daudzi cilvēki jūtas atstāti un pamesti, ir grūti atrast savu gaismas stariņu, kas var iedvest cerību uz gaišāku nākotni un dzīves prieku.

Bērnu piedzimšana jau pati par sevi ir priecīgs notikums. Arī Jēzus vecāki, Marija un Jāzeps, priecājās, neraugoties uz trūcīgiem apstākļiem, kuros Jēzum bija jāpiedzimst. Kad kāds ļoti priecājas, arī apkārtnē kļūst gaiša, un citi cilvēki kļūst ziņkārīgi, – kas tad šeit ir noticis? Priecīgi cilvēki pievelk citus, un tā nemaz nav brīnums, ka gani ātri vien atrada to vietu, kur Jēzus piedzima. Turklāt šoreiz ne tikai cilvēki priecājās, bet kopā ar Dievu visi Viņa eņģeļi debesu valstībā.

Kāds sakars tam ar mūsdienām? Lieta ir pavisam vienkārša. Kā krusts uz šīs baznīcas jumta, tāpat tas prieks, ko ienesa mazais Jēzus šajā pasaulē, joprojām spīd mūsu dzīvē. Dievs mums ir dāvinājis Savu Dēlu, Viņš pats ir ienācis mūsu pasaulē, lai mūs iepriecinātu. Caur Jēzu Dievs ienāk mūsu dzīvē, lai būtu kopā ar ikvienu, kuram sirds ir smaga un norūpējusies, kurš jūtas viens un bez spēka.

Mēs varam jautāt: “Bet ko tad Viņa atnākšana ir mainījusi? Viss taču turpinās pa vecam, cilvēki karo, krāpjas, strīdas un domā tikai par sevi.”

Man ir jāpiekrīt, ka joprojām cilvēki cieš un mirst, joprojām viņi dara sliktas lietas, un Dievs to pieļauj. Bērns siltē tiešām visu neizmaina, tāpat kā cilvēks, kas nomirst pie krusta. Kristus ir ienācis šai pasaulē, lai mainītu mūsu sirdis, bez varas un bez draudiem. Viņš vienkārši klauvē pie durvīm – vai tu Viņu dzirdi, vai tu ielaidīsi Viņu savā dzīvē? Tādu *pliku un nabagu...* Viņš izmainīs tavu dzīvi, par to es esmu drošs, un caur tevi – arī pasauli. ☒

Priecīgus Kristus piedzimšanas svētkus!

Novēl jūsu mācītājs
Mārtiņš Urdze

DIAKONIJĀ

Jauns projekts

BORISA un
INĀRAS
TETERĒVU
FONDS

No 2013.gada 1.oktobra Liepājas Diakonijas centrs ir uzsācis NODIBINĀJUMA „BORISA UN INĀRAS TETERĒVU FONDS” grantu projektu „Atbalsts un zināšanas darba meklētājiem Liepājā”.

Kopējais plānotais Projekta finansējums ir EUR 4844,88 (IS 3405).

Projekta mērķis – nodrošināt interesentu lietderīgu brīvā laika pavadīšanu, veicināt integrāciju sabiedrībā un iekļaušanos darba tirgū.

Projekta mērķa grupai – personām ar invaliditāti, pensijas un pirmspensijas vecuma personām (kopā 120 dalībniekiem) ar dalību plānotajās programmās tiek veicināta sociālo un funkcionālo prasmju attīstība, personiskā pašapliecināšanās.

Gados vecāki cilvēki (kopā 90), kuri nekad nav darbojušies ar datoru jeb to darījuši pavisam nedaudz, kuriem nepieciešams apgūt pamatprasmes, jebkādas speciālas prasmes konkrētu darbību veikšanai (informācijas iegūšana, rēķinu apmaksāšana internetbankā u.c.) ļoti bieži interesējas par datorkursiem. Iespēju, realizēt šo ieceru, ierobežo nepietiekamie finanšu resursi. Apgūstot nepieciešamās iemaņas, ieguvēji būs ne tikai projekta dalībnieki, bet arī dalībnieku ģimenes locekļi, draugi un paziņas. Jaunās prasmes dos iespēju izmantot elektroniskos resursus, sazinoties internetā, lietderīgi pavadīt brīvo laiku, kā arī palielinās nodarbinātības iespējas (veikt individuālo darbu sveču

izgatavošanā) un veicinās integrāciju sabiedrībā.

Projekta īstenošanas vieta ir Liepājas Diakonijas centrs, F. Brīvēnieka iela 54 un biedrības „Apmācību projekti” Mācību centrs datorklase, T. Breikša iela 45, Liepājā.

Pēc projekta aktivitāšu apgūšanas, datorkursu dalībnieki – 90 cilvēki, būs saņēmuši detalizēti izstrādātu mācību materiālu un ieguvuši nepieciešamās iemaņas praktiskā darbā ar datoru. Mērķa grupas dalībnieki ar datora palīdzību varēs saņemt informāciju par sabiedrībā notiekošo un, izmantojot interneta un elektroniskā pasta lietošanas iemaņas, uzturēt kontaktus ar cilvēkiem, kuri sazinās interneta vidē.

Mērķa grupas dalībniekiem (30 cilvēkiem) palielināsies iespēja kļūt par pašnodarbinātajām personām. Reģistrējot individuālo darbu, viņi varēs realizēt savus izstrādājumus, piedalīties gadatirgos un nodot tos tirdzniecībā. Līdz ar to ieguvēji būs ne tikai mērķa grupu dalībnieki, kuri interesanti pavadīs savu brīvo laiku un pierādīs savas prasmes, kas cels dalībnieku pašapziņu, bet šī darbība būs arī reāls finansiāls atbalsts pašiem projekta dalībniekiem un viņu ģimenes locekļiem. Būs iespēja izgatavot dāvanas, lai svētkos iepriecinātu draugus un tuviniekus. Iegūstot jaunas darba vietas, mazināsies arī vispārējā sociālā spriedze.

Bez tam Diakonijas centrā turpinās arī citas, ESF projekta (1/2012 – 6/2013) ietvaros, aizsāktās aktivitātes. ☒

„Nu, mīlīši, to mēs apskatām katehēzē...” mācītājs G. Kronbergs.

Diakonijas apmācību programmas teorētiskās nodarbības noslēdzās šī gada 16.novembrī ar mācītāja Ginta Kronberga vadītām lekcijām – „Kā izvairīties no izdegšanas?”, „Lūgšanas, aizlūgšanas, aizlūgšanu grupas”.

Sākumā klausītājus uzrunāja mācītājs Mārtiņš Urdze, pastāstot par projekta turpmāko notikumu gaitu.

Dalībnieku mājas uzdevums ir līdz 18. janvārim sagatavot īsreferātus par kādu specifisku diakonijas jomu, kā arī apzināt svarīgākās vajadzības savās draudzēs un mēģināt izstrādāt nelielus projektus to nodrošināšanai. ☒

Sagatavoja Inga Audere

UZTICĪBAS VAIROGS

2013.gada 3.novembrī Krusta draudzē viesojās Liepājas bīskaps Pāvils Brūvers, kurš bija ieradies ar misiju – pasniegt LELB apbalvojumu "Uzticības vairogs" mūsu draudzes pašreizējajiem kalpotājiem **Viesturam un Dzidrai Šneideriem**.

Kopā ar bīskapu P. Brūveru kalpoja draudzes mācītājs M. Urdze. Bīskapa svētību saņēma un draudzes lūgšanā tika stiprināta arī jaundibinātā biedrība "Kristīga Atbalsta Apvienība", kuras viena no dibinātājām ir Krusta draudzes locekle Inga Audere.

Svētrunā bīskaps atgādināja, ka, lai kas ar mums arī atgādītos, mēs katrā laikā varam nākt pie Jēzus un saņemt jaunu spēku, jaunu cerību.

Dievkalpojuma noslēgumā viņš sirsnīgi uzrunāja klātesošos, darot visiem zināmus Viestura un Dzidras nopelnus /sk.11. lpp./, un svinīgi altāra priekšā viņus apbalvoja.

Ar muzikālu sniegumu dievkalpojumu bagātināja ērģelnieks Kārlis Ikavnieks, kā arī komponiste, ģitāriste un soliste Helga Krieviņa.

Info un foto: Inga Audere

SARUNA

Augusta beigās mūsu draudzē viesojās LELBāl (Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas ārpus Latvijas) arhibīskaps Ernsts Elmārs Rozītis ar kundzi Veru Volgemuti-Rozīti. Draudzes avīzes iepriekšējā numurā publicējam intervijas sākumu ar arhibīskapu. Šajā numurā varat lasīt intervijas turpinājumu.

Kādreiz mums bija kopīga gadagrāmata, kur varēja uzzināt arī kādu informāciju par to, kas notiek Ārpuslatvijas draudzēs. Tagad tā vairs nav. Bet kā es, vienkāršs ierindas kristietis, Latvijā varētu uzzināt kaut ko vairāk par dzīvi Ārpuslatvijas Baznīcā? Es, teiksim, zinu, ka ārzemju latviešiem ir tāds izdevums „Ceļabiedrs”. Kā vēl var kaut ko uzzināt – vai ir kādi interneta portāli? Varbūt Jūs varat paraksturot kādus preses izdevumus vai citus saziņas līdzekļus.

Kā Baznīcā Latvijā, tā arī ārpus Latvijas ir problēmas ar visu, kas tiek izdots iespiestā veidā. Ļoti daudz cilvēku šo iespiesto žurnālu vai avīzīti nemaz vairs neņem, nelasa. Pasta izdevumi ir lieli, un dzīves realitāte ir tāda, ka jāieteic informēties mājas lapās. Tas ir tas, pie kā mēs arī

piestrādājam.

Diemžēl jāsaka, ka „Ceļabiedrs” iespiestā veidā ir beidzis savu pastāvēšanu. Tagad tā vietā ir mājas lapa www.lelba.org, no tās var izdrukāt un arī izdalīt draudzēs. www.lelba.org ir mūsu Latviešu Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas Amerikā mājas lapa ar daudzām derīgām saitēm, tālāk norādījumiem un informācijām. Pašreiz top arī mūsu kopējā LELBāl mājaslapa, un arī dažiem apgabaliem ir tādas. Ir draudžu izdevumi, un arī tur es vēroju, ka viens pēc otra draudzes izdevumi pāriet no iespiestā veida uz vietu interneta pieejamībā. Ir vēl daži vecāki cilvēki, kam ir grūtāk ar lasīšanu internetā, bet tur mēģina atrast šiem, jāsaka, atsevišķiem cilvēkiem, iespēju – izprintēt un zināmu skaitu pavairot.

Jaunajai paaudzei ir citas paražas un šie komunikāciju tīkli internetā tagad ir dažādi. Ir labi, ka mums ir cilvēki, kuri pēdējā laikā no Latvijas ieradusies un iekļauj savos tīklos mūsu informāciju, kaut vai par dievkalpojumiem. Tas ir uzreiz pavisam citādi, nekā ja mēs paziņojumu ieliktu tikai, piemēram, laikrakstā „Brīvā Latvija”. Šie saziņas tīkli ir, un mums tanīs jābūt prezentiem. Labprāt aicinātu arī Latvijas Baznīcu uzturēt informatīvo saikni mūsu Baznīcas gadagrāmatās.

Cik esmu dzirdējis, Latvijas Baznīcas izdevumam apjoms reducēts ar nākošo gadagrāmatu. Mēs esam pieturējušies pie tā, ka katrs apgabals iesniedz savu hroniku, un tur arī Latvijas Baznīcas hronika būs – ceram, ka informācija tiks iesūtīta. Tā var būt grāmata, kas dzīvi padara krāsainu katru dienu, katru nedēļu, katru baznīcas gada posmu, un svarīgi, ka tā arī palīdz uzturēt mūsu kopību.

Mēs priecājamies par katru draudzi, kur, kaut vai svētdienā, aizlūgšanās tiek pieminētas abu Baznīcu draudzes: kāda Latvijas Baznīcas draudze un kāda Ārpuslatvijas draudze, un tie, kas garīgi aprūpē šīs draudzes. Ir tik labi, ka, piemēram, jūsu draudzes aizlūgumos atsevišķi draudzes cilvēki personīgi tiek pieminēti, un ne mazāk nozīmīgi ir pieminēt arī tos, kas varbūt pašreiz teritoriāli ir tālu prom.

Tas ir atgādinājums tiem, kas ir tālu prom no ģimenēm, un reizē arī atgādinājums tiem, kas dodas prom no Latvijas darba meklējumos uz citām zemēm. Varbūt tur viena latviešu draudze atrodas tuvāk nekā jūs iedomājaties. Un tas ir atgādinājums arī tiem, kas no tālām pasaules malām atgriežas Latvijā – lai neaiziet tikai uz birtaliņām un tēva mājām, bet aiziet arī uz draudzi, uz baznīcu, uz “Tēva mājām” vēl dziļākā nozīmē.

Dažreiz ir skumīgi vai jocīgi, ja kādreiz dzirdu sakām “Mēs nevarējām atnākt uz dievkalpojumu, jo mums ieradās viesi,” – vai nu no Latvijas, vai no ārzemēm. Tas jau tieši būtu iemesls atnākt uz baznīcu visiem kopā! Ir labi, ja mēs varam saņemt informāciju viens par otru, bet galvenais, lai mums būtu šīs savstarpējās cilvēciskās attiecības. Šīs attiecības var pārvarēt atstatumus un mūs darīt īsti bagātus.

Sadarbība starp Ārpuslatvijas un Latvijas draudzēm – kā Jūs redzat šo vīziju nākotnē? Vai ir labāk, ka tas tiek organizēts centralizēti jeb labāk būtu, ja draudzes pašas meklē šo sadarbību un iespēju vienai otru atbalstīt un garīgi stiprināt?

Māsu draudžu attiecības starp latviešu draudzēm Latvijā un Ārpuslatvijas neizslēdz arī māsu draudžu attiecības ar cittautu draudzēm. Kur vien esmu ieradies, parasti tās tiek izjustas kā kaut kas ļoti labs un bagātinošs. Dažās vietās tās gan pārtrūkušas, jo mainījušies cilvēki, un nav izdevies tās atsākt.

Pēdējās tikšanās reizēs ar Baznīcu Latvijā bija lūgums, lai būtu viens atbildīgs cilvēks kā Latvijā, tā ārpus Latvijas, pie kuriem šīs informācijas varētu būt sakopotas. Tas arī varētu būt rosinošs faktors, kas palīdzētu uzturēt kopību starp Baznīcām. Tagad Virsvaldē Mazā pils ielā ir palicis maz darbinieku, un grūti atrast kādu, kam būtu brīva darba kapacitāte.

Es pat nezinu, kurš tagad tur īsti par to atbildīgs. Varbūt Helēna Andersone pie saviem daudzajiem pienākumiem arī to vēl pieņēmusi klāt, jeb varbūt šejienes bīskapa kundze, jo viņa ir atbildīgā par ārlietām? Būtu labi, ja būtu viena

šāda persona, pie kuras varētu griezties Latvijā, un savkārt tāda, pie kuras varētu griezties vai nu visā ārpus Latvijā, vai, piemēram, vismaz Amerikā. Bet tur, kur šīs māsu draudžu attiecības tiek uzturētas, mēs varam būt tikai ļoti priecīgi. Sākotnēji tā tika iekārtots, ka katrai draudzei Latvijā un katrai draudzei ārpus Latvijas bija sava māsu draudze vai draudzes, bet pašreizējā reālā situācija ir tāda, ka tas darbojas tikai vairs trešdaļā vai mazāk kā pusē no vietām.

Pārejās vietās būtu labi atjaunot šīs attiecības, mācoties no līdzšinējās gaitas. Galvenā mācība varētu būt, ka katra lietiņa arvien tad darbosies, ja tai būs savs vārds un sava seja. Labāk pat – daži vārdi un dažas sejas, kas ir atbildīgie vienā vai otrā pusē. Kur nav šādu cilvēku, tur arī nekas nenotiks.

Liela dāvana mums ir kopēja valoda, ir vieglāk sazināties. Kavējoša īpašība mums kā atsevišķām personām, tā arī kopumā varētu būt, ka mēs visu gribam ļoti labi izdarīt, un, ja nevaram izdarīt tik labi, kā vēlētos, tad nedarām nemaz. Te vajadzētu sevi pārvarēt: labāk darīt ne tik labi, bet padarīt kaut vai daļiņu, nepilnīgi.

Mums, piemēram, vienā draudzē bija tā, ka draudzes dāmas vēlējas pārtraukt mūsu kopējo kafijas galdu, tāpēc ka viņas vairs nespēja to uzturēt tik augstā līmenī kā vēlējas, ar porcelāna traukiem, bet vajadzētu izlīdzēties ar papīra servjetēm un traukiem. Tomēr, vai galvenais nav tā cilvēcīgā kopība? Labāk atbildēt kaut vai dažus teikumus ar pāris valodas kļūdām, bet tomēr atbildēt. Jāatceras, ka pilnība ir Dieva īpašība, mēs visi esam nepilnīgi, tādejā liecināsim mierīgi ar tām iespējām, kas mums pašreiz ir. Uz to mums vienam otru dažreiz jāpamudina.

Jūs tikko teicāt par tām servjetēm, un es atceros ko līdzīgu. Bija iespēja būt vienā gospelkora koncertā, kas bija ieradies no Zviedrijas. Šie cilvēki arī liecināja, un viņi teica – jums jau varbūt liekas, ka mums iet ļoti labi, ka esam ļoti turīgi, bet, ziniet, arī mums ir savas problēmas. Kaut vai tas, ka draudzē cilvēki savā starpā ir ļoti nesaticīgi. Piemēram, redz – tas tur nav atnācis ar pietiekami elegantu cepuri uz baznīcu. Vai starp mums, latviešiem, arī kaut kas tāds ir, ka tas ārējais it kā ņem virsroku un dominē?

Piemēram, mēs tagad varam dzirdēt mūziku vai citus sniegumus ļoti perfektā izpildījumā, it īpaši radifonā, televīzijā un internetā, – kā lai mūsu pašu korītis spētu sacensties ar to? Bet tur mums jāapzinās, ka galvenais jau nav šāds sniegums koncerta līmenī, sevišķi, ja izpildītājs nav profesionāls mūziķis.

Galvenais ir, lai cilvēks atklāj, ka viņš pats nav mēms, ka viņš pats var skanēt, ka viņam ir sava balss, un ka šī balss var saplūst ar kaimiņa balsi. Svarīgi ir apzināti cienīt pašu pieredzi un apjaust, kā mēs, visā nepilnībā, tomēr varam mūsu sniegumu savienot ar mūsu dzīvi, un ka varam ko kopīgi panākt un īstenot.

Jā, savstarpējā iecietība ir ļoti svarīga starp draudzes locekļiem. Mums no februāra tagad arī ir jauniešu ansamblis. Sākumā bija labi, bet tad atnāca meitene, kurai dažreiz ir grūtības balsi noturēt, bet viņa ļoti grib dziedāt. Tad mēs arī šad tad saņemam kritiku: nu kā jūs tur dziedat, jums tur viens „rūc”, bet mūsu ansambļa vadītāja saka: ja cilvēks grib dziedāt, viņam ir jāļauj dziedāt. Dievs jau arī nešķiro cilvēkus.

Te nu jāskatās pēc apstākļiem. Varbūt kādreiz visā mīlestībā un pieklājībā var norādīt cilvēkam, ka viņam ir arī dažas citas dotības, kas vairāk izzopjamas nekā šī „nelaimīgā mīlestība”.

Jūsu kundze ļoti jauki stāstīja par to, ka Svētdienas skolas bērni, ja viņi tiek tā ievadīti, ļoti labprāt uzklausa arī pieaugušus cilvēkus un viņu liecības. Parasti intervijās draudzes avīzē cenšos intervējamo rosināt pastāstīt kādu liecību. Vai arī Jūs varētu dalīties ar mūsu lasītājiem par to, kas ir piedzīvots?

Jūtos ārkārtīgi bagātināts ar visu to, ko drīkstu piedzīvot, apciemojot draudzes, un kā tāds pastnieks arī nesot tālāk visas jaukā pieredzes, reizēm varbūt arī ieteikumus, kas nu nebūtu tas labākais. Varbūt viena mana paša pieredze ir pamatpieredze, ka esmu dzimis un audzis vidē, kas nebija Latvija. Arvien bijis sevi jāpaskaidro.

Kādā hotelītī bija piesprausta zīmīte: „Jūties kā mājās, bet neizturieties tā!” Ja cilvēks apzinās, ka nav mājās, tad parasti mazliet saņemmas. Un tas, ka tev vajag saņemties – “Nedari latviešiem kaunu, nedari mācītāja ģimenei kaunu!” – tas mani ir pavādījis visu mūžu. Visi draugi zināja: es neesmu vācietis, esmu latvietis, un tad arī ir zināma atbildības sajūta. To būtu labi apzināties visiem, kas tagad no Latvijas atceļo, ka pēc viņiem bieži spriež, kas tie latvieši vispār tādi ir. Man ir patiesi prieks, ja es dzirdu par latviešiem, it īpaši par latviešu mācītājiem vai mācītājām, labas ziņas. “Vai jūs visi esat tik labi?” Tad ir liels prieks.

Vajadzēt arvien sevi paskaidrot: kādēļ es tāds esmu – tā arī ir viena kristiešu iezīme gan ārpus Latvijas, gan Latvijā. Tas nemaz nav slikti, ka mums dažreiz ir jādod atskaite, kas mēs tādi esam, kādēļ mēs tādi esam. Vācijā šāda vajadzība tagad pašus vāciešus ir sasniegusi ar to, ka tik daudz turku ir iebraukuši, un viņi savas tradīcijas labi pārzin. Viņi tad dažreiz prasa tam kristietim, kas tie Vasarsvētki tādi ir, ko jūs tur svinat? Un daudzi kristieši paliek it kā atvērtām mutēm un nemāk tam turkam paskaidrot, kas ir tie Vasarsvētki.

Kas tu tāds esi, kādēļ tu esi kristietis? Šī atskaite uz ārpusi dažreiz palīdz, jo tad mēs piestrādājam pie savas apziņas: kas tu tāds esi un kādēļ. To dažreiz piedzīvo vecāki, kad bērni viņiem prasa: kādēļ tu tā dari? Tad ir jāapzinās, kāpēc, jo bērns skatās ar atvērtām acīm un brīnās. Ārpus Latvijas tas man kopš bērnības bijis pastiprinātā pakāpē: tu esi svešā vidē, kur arvien prasa no tevis atskaiti. Bet tad arī svarīgs ir iedrošinājums no vecākiem – iet savu ceļu. Mēs zinām, ka vecākiem

daudzās vietās ir grūti, jo bērniem taču gribas būt tā kā visiem pārējiem, un ir zināms laiks, kad arī jāpalīdz, lai viņi spētu līdzī turēties, lai viņi nebūtu izslēgti, lai nebūtu tādi „outsaideri”. Tomēr, svarīgākais ir bērnam palīdzēt, ar laiku iemācīties, ka viņam ir dažas lietas, uz ko viņš pastāv – tā ir mana lieta – ja arī visi citi iet to vienu ceļu, es tomēr iešu to otru ceļu.

Laikam man tas ir “pielipis” līdz šai dienai, arī ikdienā. Mana kundze zina, ja būs viens parasts ceļš un viens gandrīz neiespējams ceļš – es arvien iešu to gandrīz neiespējamo ceļu, jo šajā gandrīz neiespējamā ceļā sasniegt mērķi ir daudz interesantāk nekā ceļā, pa kuru visi iet. Varbūt, ka kristietim arī ir tā – viņam ir kaut kas ļoti sevišķs, un varētu būt labi, modināt un izkopt jau bērnā šo apziņu. Tas neizslēdz labas sabiedriskas kontroles svētību, kas varam būt viens otram. Mēs jau ģimenē dodam viens otram padomu – arī vīrs un sieva izmainas ar padomiem. Esmu ievērojis, ka tad, ja viens no abiem aiziet Mūžībā un trūkst citu personu, tad jāuzmanās, lai palicējs neklūtu īpatns, jo nav vairs šī padomnieka, sāk pietrūkt šīs kontroles. Tā tad šādam padomam ir sava svētīga nozīme, bet tikpat liela nozīme ir arī apņēmībai – iet savu dzīves ceļu.

Es jums tagad uzdošu jautājumu kā Svētdienas skolas skolotāja. Es vasarās kalpoju arī bērnu nometnēs Bībeles draugu līgā. Man ir jautājums – kāds Jūs bijāt kā bērns? Jūs izstāstījat, kādam bija jābūt, devāt liecību par sevi. Man, teiksim, bija tāds interesants piedzīvojums ar vienu mācītāja dēlu. Kad filmē Svētdienas dievkalpojumus un rāda TV, kā tie bērni sēž – arī mācītāja dēls sēž tāds skaisti saķemmēts pašā pirmajā solā baznīcā, un tagad nometnē – beidzot viņš ir nometnē! Viņš beidzot grib būt kā visi bērni! Bija svētbrīdis, bet šis zēns visu laiku aizrautīgi sarunājās ar blaskussēdētāju. Tur bija tāda ļoti dusmīga vadītāja, pieiet viņam: – Klusu! Un tad viņš... vienkārši parādīja mēli brīdī, kad viņa jau bija aizgriezusies, bet vadītāja cirtās atpakaļ un to ieraudzīja. Un kļuva tik šausmīgi dusmīga! Pēc tam sapulcē vadītāja – kā viņš var tā atļauties?! Es toreiz teicu: nomierinies un saproti, ka šī nometne varbūt ir viņa vienīgā iespēja nebūt visu laiku uzmanības centrā, bet atļauties būt tādām, kā visi citi bērni, nedomājot par to, ka viņš tiks īpaši vērtēts, jo ir taču mācītāja dēls, tātad „pareizais”. Varbūt tā ir viņa vienīgā iespēja vismaz kaut kādā veidā protestēt pret to, ka viņam katru svētdienu ir jābūt skaisti saķemmētam, jāapspiež sevi un jābūt paraugbērnam. Saproti arī viņu- es teicu.

Kā tas ir – vai arī Jums kādreiz ir bijis tāds iekšējs protests – es gribētu būt drusku, nu, tāds „outsaiders”?

Esmu priecīgs un pateicīgs, ka man ir bijusi iespēja satikt visus mūsu Baznīcas līdzšinējos arhibīskapus. Es jau minēju arhibīskapu Grīnbergu, kas dzīvoja turpat blakus. Daudzus

gadus pirms manis mūsu baznīcu vadīja arhibīskaps Arnolds Lūsis, ar ko tad arī, īpaši pēdējos gados, bija tuva sadarbība. Tikai vienreiz esmu saticis arhibīskapu Kārli Kundziņu, ko tagad cienu varbūt pat visvairāk: viņa stāju, teoloģiju, brīnišķīgās dziesmas.

Bet tieši iepretim viņam esmu izturējies visnegantāk: laikam biju kādus četrus piecus gadus vecs bērns, un viņš atnāca pie mums. Vecāki bija stāstījuši, cik rātns bērns es esmu, ar garām lokām kā eņģelītis. Viņi runāja pie kafijas galda mūsu mazajā bēgļu dzīvoklītī, un neviens nepiegriezta man vērību. Neesmu drošs, cik oriģināli atminos, cik man vēlāk stāstīts: esot ņēmis kurpi un... metis pa to kafijas galdu! Vecāki bija gatavi gandrīz ielīst grīdā. Lūk tāda bija diemžēl mana vienīgā tikšanās ar arhibīskapu Kārli Kundziņu. Līdzīgs atgadījums man vienreiz bijis arī ar arhibīskapu Grīnbergu.

Dažreiz bērnus izmanto, lai augsti stāvošiem kungiem izteiktu gratulāciju. Omīte man bija iemācījusi dziļdomīgu, cēlu un nozīmīgu dzeju, bet tā mani nemaz nesaistīja, esmu viņu pat pilnīgi aizmirsis. Tēvs tā pa jokam sacīja: "Bitīšu" onkulis noteikti priecātos, ja tu sacītu „Lācīt's kāpa ozolā, Bitīt' dūra pakaļā, Vai bitīte nepazīna, Savu īsto dravenieku?" Omīte gan piedraudēja visādus purgatorijas sodus, ja es to patiesi sacītu, bet tā šī lieta man kļuva tikai interesantāka. Tad pienāca arhibīskapa dzimšanas diena. Stāvēja Grīnbergs un vairāki prāvesti ap viņu. Tomēr uzdrošinājās apspeikt ar lācīša pantiņu. Arhibīskaps priecājās, bet mājās bija diezgan liela skaidrošanās!

Vēl viena mana pieredze – iemācījos demokrātijas spēles likumus jau no pašas jaunības, jo mums ģimenē bija tēvs, māte un omīte kā mātesmāte. Bija arī vecmāmiņa, kas bija uz Sibīriju izsūtīta, bet tā mums pievienojās tikai, kad es jau biju padsmītgadnieks. Iepriekš mēs dzīvojām četratā, un es manīju, ka man vajadzēja vienmēr tikai vienu pierunāt pārnākt manā pusē. Tad jau bija 2 : 2, un nekas te vairs nevarēja notikt pret mani. Parasti gāju pie tēva un sacīju – tu jau zini, mammīte man nekad to neatļautu, bet tu taču to atļautu! Jā, viņam bija mīkstāka sirds. Arī "kormēšanu" iemācījos jau kā bērns. Kad omīte bija apvainojusies, tas izpaudās ar to, ka viņa tad nenāca ēst. Viņai bija sava istabiņa, un tad mani sūtīja kā emisāru – dabū taču omīti atkal pie galda! Ģimene ir tā vide, kur bērns mācās. Un galvenais jau ir, lai pašos pamatos būtu mīlestība! Ja tad ir kādas kļūdas vai saskriešanās, tas jau viss var būt, bet jābūt šai pamata mīlestībai, un laikam ne arhibīskaps Kundziņš, nedz Grīnbergs manus "izlēcienu" neņēma ļaunā. Grīnbergs tikai pirmo reizi nedzirdēja, bija arī pārsteigts, viņš prasīja – kā, kā? – un lika man vēlreiz atkārtot. Tādas lietas paliek atmiņā.

Vai jums ģimenē bija kādas īpašas tradīcijas? Esmu runājusi ar saviem draugiem – ar kāda mācītāja mazmeitu. Viņa teica – neviens nedrīkstēja kavēt pusdienas, visiem bija jābūt laikā, un tad tās bija īpašas, ar visām lūgšanām. Es zinu, ka mācītājam Arvidam Bobinskim ir

ģimenes vakara svētbrīži, vakara lūgšanas, kuros visa ģimene sapulcējas kopā. Vai tādas ir bijušas, vai ir arī jums?

Mums nebija tādas dzelzainas kārtības, jo dzīve bija tik daudzveidīga, katrs nāca un gāja savā laikā. To būtu bijis grūti uzturēt, bet ir lietas, kas tomēr palikušas prātā līdz šodienai – tās ir vakara lūgšanas, kopīgās dziesmas – „Tur no debess tāles”. Es domāju, ka tas ir ļoti svarīgi, un arī galda lūgšanas. Tur savienojas kristīgā vēsts ar mūsu dzīvi. Ja mēs nekad neatrodam laiku un veidu, kā tā varētu izpausties, tad tā paliek kaut kas apkārt plīvojošs un akadēmisks. Arī tas – vakarā neaiziet pie miera, pirms nav izlīguši – es domāju, tā ir skaista tradīcija.

Omīte mums galvenokārt bija tā tradīciju iekopēja – viņa arī atminejās visas vārda un dzimšanas dienas. Savējās viņa atzīmēja pēc jaunās skaitīšanas un vecās skaitīšanas. Tā bija tāda svinīga dzīve, un mēs pēc viņas aiziešanas Mūžībā pirmajā gadā visas nokavējām, jo viņa tās mums vairs neatgādināja. Viņa arī raudzījās uz to, lai tiktu ievērots Svētvakars. Ir darba nedēļa, un tad pienāk sestdienas vakars, kad tu sakopies, tā kā agrāk uz laukiem – līdz zvani iezvana svētvakaru, tu mēģini visu izdarīt. Brīvais laiks tad ir zināms sagatavošanās laiks svētdienai. Arī: pirms iešanas pie dievgalda mēģināja savest kārtībā attiecības. Bija daudz vairāk klusuma. Tagad dažas lietas sabiedriskā dzīvē ir aizskalojusi projām, un visu nevar tā mākslīgi uzturēt, bet, piemēram, man dzimšanas diena ir 30.martā. Tas nozīmē, ka esmu piedzīvojis to visādās konstelācijās: ir bijušas 1. Lieldienas, bet ir bijusi arī Lielā Piektdiena. Vienreiz manā dzimšanas dienā bija Lielā Piektdiena, un es nedrīkstēju spēlīetas izmēģināt, jo Lielajā Piektdienā bija jābūt klusumam un mieram. Tikai vēlāk es manīju, kāda nozīme tam bija. Vēl tradīcija – kad devos prom, omīte pārmeta krustiņu. Ir skaisti, ja ir šādas tradīcijas. Ne jau mākslotā veidā, bet var šīs ģimenes tradīcijas apzināties, attīstīt un varbūt pat vienā otrā vietā ieviest, it īpaši vecāki ar maziem bērniem. ☒

Turpinājums sekos nākošajā draudzes avīzē.

Sagatavoja Karīna Krieviņa

SVĒTDIENAS SKOLA

Retro vakars 60. gadu stilā

Šogad Liepājas Krusta baznīca nosvinēja 85 gadu svētkus. Savukārt Svētdienas skola svinēja 15 gadu pastāvēšanu, sakarā ar to tās vadītāja Karīna aptaujāja skolotājas.

Ko Tev nozīmē kalpot Svētdienas skolā?

Maruta: Kāpēc es kalpoju? Es daru to, kas man patīk, un to, ko Dievs manī ir ielicis – tas ir darbs ar bērniem.

Arita: Mans mērķis ir izskaidrot Bībeli un sasaistīt ar mūsdienām, lai bērni vieglāk saprot. Aiznest Dieva vēsti līdz bērniem un līdz ar to arī pašai mācīties.

Agra: Vairojot Dieva godu un sludināt Dieva vārdu.

Signe: Tā ir iespēja kalpot tajā jomā, kas man patīk.

Kā ir mainījusies Svētdienas skola Tavā kalpošanas laikā?

Maruta: Ļoti pozitīvi – no maza bērnu skaita uz lielu; ir nākuši klāt skolotāji; ir draudzes atbalsts, ir labs kodols; bērnu kolektīvs nemainīgs gadu no gada, nav tā, ka atnāk un tad vairs nenāk. Tas nozīmē, ka viņiem patīk, viņi jūtas labi, un ir labs mikroklimats.

Arita: Ir vairāk bērnu, dažādi metodiskie un uzskates materiāli. Plānots darbs – pašas vairāk sadarbojamies, tiekamies un plānojam.

Agra: Tas ir atkarīgs no mums skolotājām pašām – vai mēs radām ko jaunu, ja nē, tad mēs stagnējam.

Signe: Bērnu ir daudz vairāk nekā bija pirms tam. Ļoti interesants un daudzveidīgs skolotāju kolektīvs. Laba organizācija. Pašiem ir savas

telpas, tas ir ļoti daudz.

Tava nākotnes vīzija. Kādu Tu gribētu redzēt Svētdienas skolu nākotnē?

Maruta: Daudz bērnu un daudz skolotāju! Lai darbotos arī jaunieši – lai šis posms draudzē neiztrūktu! Tas nozīmē – ir vajadzīgs jauniešu vadītājs, kam šāda kalpošana ir aicinājums. Gribētu, lai bērni nenāktu izdragāties un izlikt savas skolā uzkrātās emocijas, bet ar patiesu vēlmi iegūt jaunas zināšanas. Lai viņi būtu motivēti nākt, ne tāpēc, lai saņemtu dāvanas, bet tāpēc, lai uzzinātu vairāk par Dievu, par Jēzu. Lai nākotnē būtu jauniešu dievkalpojumi: 15–20 min. slavēšana, lūgšanas, Svēto Rakstu lasījumi. Ļoti svarīga ir slavēšana sākumā, tas atraisa kā vecus, tā jaunus, noskaņo lūgšanām, Dieva vārda

Svētdienas skola izbraukumā uz Grobiņu šī gada sākumā

uzņemšanai.

Arita: Lai būtu vairāk bērnu, lai dzirdētu, ko mēs viņiem sakām un lai tas viņos aizķertos. Lai būtu daudz ticības augļu, lai bērni darītu dzīvē ko labu ne tikai svētdienās, bet arī ikdienā, lai saprastu, aizdomātos par visu to, ko mācām.

Agra: Nepazaudēt bērnus. Lai viņi pēc iespējas vairāk nāktu, lai skolotāji pievērstu uzmanību jaunradei un dažādotu veidus, metodes, kā pasludināt Dieva vārdu tā, lai bērniem būtu interesanti. Lai Dieva vārds arī pašiem skolotājiem būtu sirdī tuvs.

Signe: Būtu labi, ja būtu iespēja apmeklēt peldbaseinu, kādu teātra izrādi saistībā ar kristīgo mācību. Būtu labi, ja bērniem no nelabvēlīgām un maznodrošinātām ģimenēm būtu telpa, kur atnākt arī darbdienās pavadīt kopīgi laiku: spēlēt kristīgas datorspēles un darīt citas labas lietas. Lai tiem, kam mammas ārzemēs, var atrast sev līdzīgos, ar kuriem parunāties. ☩

16. augustā notika Svētdienas skolas vasaras izbraukums uz keramikas darbnīcu "Virzas". Bērniem bija iespēja darboties ar mālu. Liela piekrišana bija darbam pie virpas. Par māla trauku veidošanu stāstīja keramiķe Kristīne Cukurs.

DRAUDZES SVĒTDIENAS SKOLAI 15

10.gadu jubilejas svinībās 2008.gadā

Svētdienas skola Krusta draudzē pastāv kopš 1998.gada. Savu darbību tā uzsāka toreizējā Diakonijas centrā Jūrmalas ielā 14 skolotājas Marutas Zvirbules (ex. Kleinovskas) vadībā. Vēlāk darbību turpināja tagadējā Diakonijas centrā F. Brīvzemnieka ielā 54, iesaistot kalpošanā arī skolotāju Eviju Dzintari-Alilujevu, vēlāk Karīnu Krieviņu, kas nu jau 10 gadus ir Svētdienas skolas vadītāja. Svētdienas skolā ir kalpojušas arī skolotājas Aina Liepiņa, Ināra

Laure, Mairita Fogeļe, Zane Fogeļe, Kārlis Kramēns, Dzintra Skalde, Lelde Skalde. Kā palīgi un asistenti Svētdienas skolas darbā ir kalpojuši arī Eiropas brīvprātīgie jaunieši Benjamins Rēders (Benjamin Röder), Patrīcija Cebrekoša (Patricia Cebrecos), Aike Smits (Eike Smidt) un Jonass Švarcers (Jonas Schwarzer).

Pašlaik Svētdienas skolā kalpo skolotājas: Maruta Zvirbule, Karīna Krieviņa, Arita Ķunķe, Agra Dārzniece un Signe Paula. Jau otro gadu Svētdienas skolā kalpo rokdarbu skolotāja Ingrīda Bluķe. Kā palīgi un asistenti – Helga Krieviņa un Atis Krieviņš.

Svētdienas skolai šo gadu laikā ir izveidojušās savas tradīcijas. Kā vienu no tām var minēt, piemēram, Svētdienas skolas dienasgrāmatu, kurā skolotājas veic ierakstus par katru nodarbību, īsi aprakstot nodarbību norisi, atzīmē, kādi un cik bērni ir ieradušies, kas vadīja nodarbību, pieraksta ziedojumus. Šogad ir aizsākta jau 4.dienasgrāmata. Katrā dienasgrāmatā aprakstīti 3 mācību gadi. Aizpildītās dienasgrāmatas tiek saglabātas draudzes Svētdienas skolas vēstures arhīvā. ☩

Svētdienas skolas bērni kopā ar mācītājiem Mārtiņu, Jurgenu un ciemiņiem no Delmenhorstas

Tradīcija ir arī piparkūku cepšana draudzei Sv. Niklāva dienai, ābolu ievārījuma vārīšana pēc Ābolsvētkiem (šogad tas bija ķirbju-apelsīnu-citronu ievārījums), dzimšanas un vārda dienu kopīga svinēšana.

Svētdienas skolas bērni piedalās Baznīcas svētku dievkalpojumos ar priekšnesumiem. Vasarās, pateicoties Svētdienas skolas ilggadējiem atbalstītājiem, bērniem ir iespēja piedalīties Bībeles draugu līgas rīkotajās vasaras nometnēs, kas ir padziļinājušas bērnu interesi par Bībeles lasīšanu, par ticības dzīves praktizēšanu ne tikai svētdienās, bet arī ikdienā, un ir nesušas augļus ar to, ka, sasniedzot jauniešu vecumu, bērni izvēlas kalpot šajās nometnēs kā palīgvadītāji un vēlāk jau arī kā vadītāji, uzņemoties atbildību par citiem savas grupiņas bērniem.

Vasarā vienu dienu parasti tiek rīkots arī Svētdienas skolas izbraukums, kur bērniem ir iespēja būt kopā un pavadīt laiku arī ar ģimenēm. Tādi izbraukumi šo gadu laikā ir bijuši uz Ziemupi, Jūrmalcietu, Virgu.

Skolotājiem tāpat ir izveidojušās savas tradīcijas. Tiek kopīgi pavadīts laiks, spēlējot boulingu un biljardu, kā arī notikusi sadraudzība, un bijusi atpūta, rīkojot tematiskus pasākumus, piemēram, retro vakari 50. un 80. gadu stilā, krievu vakars, kurā aktīvu līdzdalību ņēma un iejutās arī brīvprātīgais jauniešis Benjamins, kolhoznieku balle un citas aktivitātes.

Svētdienas skolas skolotāji vairākas reizes ar uzvedumiem un dziesmām ir bijuši arī Liepājas bērnu namā. Adventa laikā Svētdienas skolas pārstāvji ar dziesmām un nelielām dāvaniņām viesojas pie draudzes senioru kopas „Atvasara”.

Tāpat jau vairāku gadu garumā bērni kopā ar draudzi piedalās Bībeles biedrības rīkotajā akcijā „Mana Adventa dāvana”.

Svētdienas skola ir savs metodiskais kabinets, kurā ir savākts diezgan plašs metodisko materiālu klāsts. Ir iespēja nodarbībās izmantot datoru un videoprojektoru. Pamazām tiek iegādāti arī mūzikas instrumenti. Šogad ir nopirkta klavieres. Draudze Svētdienas skolai 15.gadu jubilejā uzdāvināja līdzekļus ģitāras iegādei – drīzumā būs arī tā. Pateicoties draudzes un mācītāja atbalstam, ir nodrošinātas iespējas Svētdienas skolas sekmīgai darbībai un attīstībai. Jānovēl visiem skolotājiem būt atvērtiem jaunām idejām, neapstāties mācīšanās procesā, dzīvot un pieaugt ticībā katru dienu! ☑

Svētdienas skolas vadītāja Karīna Krieviņa

UZTICĪBAS VAIROGS

Dzidra Šneidere (dz. Pļavinska) dzimusi 1936.gadā Rīgā. Kopā ar vecākiem pārcēlās uz Liepāju 1939.gadā. Dzidra Šneidere ir ieguvusi medicīnas māsas kvalifikāciju un ilgus gadus (apmēram 40) nostrādājusi par medmāsu Jaunliepājas poliklīnikā. Pašlaik Dzidra ir ļoti aktīva pensionāre – darbojas piemājas dārziņā, palīdz audzināt mazbērņus Vilni un Amandu. Viņas hobijs ir dziedāšana, patīk arī ceļot. Vasarās kopā ar meitas ģimeni apceļo Latviju.

No 1963.gada ir Liepājas Krusta draudzē. Tur viņa arī iepazinās ar savu vīru Viesturu Šneideru. No 1964.gada, kad Dzidras māte, diriģente Agnese Pļavinska, Krusta draudzē nodibināja mandolīnu ansambli, Dzidra un Viesturs tajā iesaistījās un spēlēja mandolīnas līdz 90. gadu sākumam – ansambļa pastāvēšanas beigām. Reizi mēnesī bija īpaši svētku dievkalpojumi, kuros kopā ar kori kalpoja arī mandolīnu ansamblis, kas pavadīja kora un draudzes dziesmas un atskaņoja muzikālus skaņdarbus. Dzidra dziedāja arī kori, kas uzstājās visos dievkalpojumos, pat nedēļas vakara dievkalpojumos.

1966.gada 29.oktobrī Viesturu un Dzidru salaulāja mācītājs Daugulis. Tajā laikā draudzes pastāvīgais mācītājs bija Dzidras tēvs Voldemārs Pļavinskis.

Koris kopā ar mandolīnu ansambli viesojās un kalpoja arī citās luterāņu draudzēs Kurzemē – Mātru, Dunikas, Grobiņas, Skrundas, Rudbārzu, Muiitnieku, Jūrmalciema u.c.

Dzidras nopelns ir arī kristīgo jauniešu, kas dziedāja Krusta baznīcas ansambli „Uguntiņa”, audzināšana. Viena no jaunākajām „Uguntiņas” dalībniecēm bija Viestura un Dzidras meita Gunta. Dzidra kopā ar citu jauniešu vecākiem pavadīja jauniešus gan mācītāja Aivara Beimaņa rīkotajos nelegālajos kristīgajos salidojumos Griezē, Nīgrandē, pie Ilžuka ezera, gan arī 1–2 nedēļu ilgajos upes pļosta un laivu braucienos pa Gauju, Ventu un Abavu, kurus ar citu vecāku atbalstu organizēja viņas vīrs Viesturs. Šie braucieni kļuva par neatņemamu vasaras sastāvdaļu.

Dzidra Šneidere bija draudzes priekšiece no 80. gadu vidus līdz 90. beigām. Draudzei tas bija īpaši grūts laiks – vairākus gadus bez pastāvīga mācītāja.

Pēc 2000.gada Dzidra dziedāja arī Krusta draudzes senioru ansambli.

Dzidrai vienmēr bijusi svarīga diakoniskā kalpošana. Viņa regulāri apmeklēja vecos un slimos draudzes locekļus, sagatavo dāvaniņas un apsveic svētkos. Pašlaik kalpo Drēbju kamerā un ir arī viena no draudzes senioru kopas „Atvasara” vadītājām. Nekad neatsaka palīdzēt Svētdienas skolas vajadzībās. Visu šo laiku Dzidra ir kalpojusi brīvprātīgi, nesavtīgi, patiesi un no sirds. ☩

Viesturs Šneiders dzimis

1940. gadā Priekulē. Liepājā dzīvo no 1962. gada. Beidzis Liepājas Tehnikumu un strādājis par šoferi, virpotāju, koordinātvirpotāju un gāzes montieri dažādās darba vietās, visilgāk – 30 gadus Mašīnbūvē, pēdējos gadus pirms pensijas – Liepājas Gāzes kantorī. Pašlaik Viesturs ir pensionārs. Patīk slēpot, darboties piemājas saimniecībā. Palīdz rūpēties par mazbērnu – Viļņa un

Amandas audzināšanu. Interesējas par politiku, kultūru, vēsturi. Daudzās lietās ir „staigājoša enciklopēdija”.

Liepājas Krusta draudzē ir no 1963. gada. Tur iepazinās ar savu sievu, mācītāja Voldemāra Pļavinska meitu Dzidru.

Lieli nopelni daudzu gadu garumā Viesturam ir Krusta draudzes ansambļa „Uguntiņa” jauniešu kristīgajā audzināšanā.

Viesturs regulāri organizēja arī 1–2 nedēļu ilgos upes pļosta un laivu braucienus pa Gauju, Ventu un Abavu, tāpēc iegūstot godpilno iesauku – kapteinis. Šie braucieni kļuva par neatņemamu vasaras sastāvdaļu.

Viesturs Šneiders visus garos gadus ir piedalījies un patstāvīgi veicis pērminderu. Dievkalpojumos spēlēja arī vijoli. Pildot saimnieka pienākumus, regulāri tikusi krāsota grīda, remontēts un krāsots jumts, labotas durvis, atslēgas, tīrīti skursteņi, pļauts dārzs utt. Padomju laikā piedalījās mācītāja Ilmāra Krieviņa organizētajās sakopšanas talkās Ziemupes baznīcā: palīdzēja sagatavot baznīcas jumta materiālus, attīrīja baznīcas dārzu no saaugušajiem krūmiem. Kopā ar „Uguntiņas” jauniešiem un viņu vecākiem piedalījies arī citu baznīcu, piemēram, Jūrmalciema, Zariņu, Mātru sakopšanas talkās. Visi, pat sīkākie darbi veikti ar lielu atbildības sajūtu.

Pašlaik vēl arvien aktīvi kalpo draudzē kā pērminderis. Rūpējas, lai pirms svētkiem baznīca būtu izpušķota.

Ir aktīvs kristietis, kas savu ticību parāda darbos. Labs paraugs draudzes locekļiem. Vienmēr uzsvēris lūgšanu lielo nozīmi. Stiprina citus ar paša pieredzi gūtajām un Bībelē pamatotajām Dieva vārda atziņām. Atbalsta Svētdienas skolas darbu. ☩

DAŽĀDI

7. novembrī Saldus sv. Gregora kristīgās kalpošanas skolā notika Liepājas diecēzes konvents, kuras iniciators bija bīskaps Pāvils Brūvers. Konvents iesākās ar dievkalpojumu Saldus M. Luterā baznīcā, pēc tam sekoja bīskapa ziņojums par Liepājas diecēzes jaunumiem pēc LELB 26. Sinodes. Viens no baznīcas laikraksta „Svētdienas Rīts” veidotājiem Ivars Kupcis lasīja lekciju „Komunikācijas nozīme baznīcā un misijas darbā”. Pēc tam mūsu draudzes mācītājs Mārtiņš Urdze lasīja lekciju „Diakonija – tilts starp svētdienu un ikdienu”, kurā tika apskatīti šādi jautājumi: No Dieva kalpošanas mums līdz draudzes kalpošanai saviem līdzcilvēkiem; Kāda vieta baznīcā un draudzē ir diakonijai; Kā veidot diakonisku draudzi. Pēc lekcijām sekoja jautājumi un diskusijas. Konventa noslēgumā tika nodziedāts korālis „Tas darbs, Kungs Jēzu, viss ir Tavš”, prāvests A. Jaunskalže vadīja lūgšanu, un bīskaps svētīja klātesošos.

Šoreiz sīkāk piedāvājam I. Kupča lekcijas apskatu. Lekcijas laikā tika atbildēts uz dažādiem ar komunikāciju saistītiem jautājumiem:

Šis pasākums bija svētīgs, jo tā bija iespēja būt kopā dievkalpojumā, lekcijās un sadraudzībā, gūt jaunas ierosmes un stiprinājumu turpmākajai kalpošanai. ☒

23. novembrī Diakonijā varēja piedalīties Laika darbnīcā. Tas bija otrais šāda veida pasākums pēc Kalpošanas darbnīcas pavasarī. Šajā darbnīcā visas dienas garumā notika dažādas aktivitātes, kas bija vērstas uz to, lai padomātu, kas ir laiks, ko tas mums nozīmē, kā protam vai neprotam saplānot laiku, kāds ir laiks mūsu un Bībeles skatījumā. ☒

14. decembrī Diakonijas izremontētajā rokdarbu izstāžu zālē notika Adventa tirdziņš, kurā par ziedojumiem varēja iegādāties cilvēku ar īpašām vajadzībām, pirmspensijas vecuma bezdarbnieku darinātās lietas – sveces, māla izstrādājumus, koka priekšmetus, adījumus, tamborējumus un citus skaistus rokdarbus. Bija iespēja baudīt karstu tēju, upeņu sulu, piparkūkas. Visa pasākuma laikā ar muzikāliem priekšnesumiem apmeklētājus priecēja gan draudzes jaunieši, gan viesi. Muzicēja Jānis Kuņķis, Helga Krieviņa, Ieva Ādolfija un citi. ☒

Saldus sv. Gregora kristīgās kalpošanas skola. Liepājas diecēzes konventa dalībnieki

Grupu darbs – "Laiks svētdienās"

Krišjānis Bērziņš stāsta par fizikas skatījumu uz laiku.

Adventa tirdziņā

Sagatavoja
Karīna Krieviņa

INTERVIJA

Mēs esam cilvēki. Mēs dzīvojam starp cilvēkiem. Mums visapkārt ir cilvēki. Krusta draudzes pasākumu cikls „Dzintariņi” pagājušajā gadā tika atklāts ar kristīgās dzejas pasākumu „Kas ir cilvēks?” Cilvēki mums līdzās. Kas viņi ir? Kādi viņi ir?

Kādā agrā un aukstā februāra rītā ap sešiem, kāpjot pa kāpnītēm, lai atslēgtu Diakoniju, kurinātājs paklupa pret tur gulošo... cilvēku.

Apstākļi tā pakārtojās, ka vēlāk, satiekot šo cilvēku, viņš piekrita pastāstīt par sevi. Un tā – piedāvājam Jums interviju ar Ēriku Kursīti. Mēģinājums iepazīt un saprast.

Pastāstiet par sevi!

Es esmu mācījies Rīgas jūrskolā trīs kursus stūrmaņu fakultātē uz tālbraucēju tirdzniecības kuģiem. Iemācījos angļu valodu. 1960.gadā, kad gāju 1. klasē, bija eksperimentālā angļu valoda – tas daudz ko dod, jo bērnam tajā vecumā daudz kas paliek atmiņā. Ko dod cilvēkam, ka viņš zina citu valodu? Jebkura valoda palīdz.

Biju krievu armijā. Dienestā sanāca tā, ka vadāju ļoti augstus kungus. Tiešais priekšnieks bija ģenerālpulkvedis Fjodors Kuzņecovs, Padomju Savienības varonis tajā laikā. Vedu PSRS flotes admirāli Sergeju Gorškovu. Iesākumā Safonovā Murmanskas apgabalā arī Safonovu, Padomju Savienības varoni, viņa vārdā tas miests nosaukts. Maršals Pāvels Kutahovs, PSRS Gaisa spēku vadītājs, politbiroja loceklis, atbildēja par visiem kara materiāliem, bija arī kara aizsardzības ministrs. Man bija vidējā izglītība – kaut cik sarunāties vajadzēja prast.

Kas bija Jūsu vecāki?

Mamma universālveikalā „Kurzemē” bija direktora vietniece, lai gan nebija partijas biedre. Tēvs 37 gadus par kapteini nobrauca. Bijis arī kolhozā „Boļševiks” par priekšsēdētāja vietnieku. Trīs reizes tika saukts uz čeku. Viņam arī bija grūts mūžs. Mans vectēvs bija izsūtīts. Viņš bija 1. Saeimas deputāts 1. Latvijas laikā – Vincents Kursītis. Tēvs dabūja no viņa atteikties. Vectēva brālis bija Antons Kursītis – vienu brīdi bija satiksmes ministrs 1. Saeimā. Mans tēvs Arnis Kursītis arī bija izvests kā bērns Tatārijā Buguļmā bērnamamā „Meņģeri” – tas bija bērnu nams izvestajiem. Vēlāk Kazaņā profesionālo skolu pabeidza. Maskavā strādāja aviācijas fabrikā, tad pamuka uz Rīgu atpakaļ. Iestājās un pabeidza Rīgas jūrskolu. No 1947. gada sāka braukt jūrā. Sākumā Rīgas jūras licī, vietējos ūdeņos, ar dvīņu trali ķēra zivis. Viņš un Štālbergs Imants skaitījās labākie zvejas kapteini.

Jūs arī mācījāties jūrskolā. Gribējāt iet tēva pēdās?

Tēvs prasīja. Uz zvejas kuģiem ir grūtāks darbs, uz tirdzniecības kuģiem ne tik grūts. Jūrskolu nepabeidzu, jo bija 5 kursi, pienāca armijas laiks.

Atnācu no armijas, iepazinot ar vienu kundzi, kas kļuva par manu sievu. Viņa gribēja naudu. Vienalga kādā veidā.

Es iepazinot ar dažādiem cilvēkiem. Sāku uzpirkt zeltlietas. Iznāca tā, ka pazīstami cilvēki bija apzaguši vienu bagātu sievieti. Nevarēja izrādīt padomju laikā to bagātību. Es no viņiem to zeltu nopirku: 1 kg 300 g – tikai zeltā, 8 izstrādājumus platīnā ar brīlantiem, 5, 10 un 15 rubļu cara laika zelta monētas. Padomju laikā bija tāds likums: ja bija zelta monētas, tās tika pielīdzinātas valūtai. Tad bija tāds 83. Pants – valsts pamatu graušana caur valūtas operācijām – no 8 gadiem cietumā līdz nošaušanai. Es dabūju 10 gadus, pateicoties manas mammas un tēva naudai. 10 gadus nosēdēju. 24 gadi bija, kad ielika cietumā. Iepazinot cietumā ar Aleksandru Laventu, ar Vladimīru Ļiskovu, firmas „Pārdaugava” īpašnieku. Viņi tai brīdī sēdēja par kontrabandu – bija nopirkuši brīlžantus Krievijā un Faberžē statuju „Vara jātnieks”. Otrais stūrmanis Mihails Popovs uz kuģa Beļģijā pārdeva. Uz kuģa bija krava – aparatūra, domāta Krievijas fabrikai – 20 tonnas. Viņi no viena konteinera to izmeta ārā, pielādēja ar džinsiem, bija sarunājuši jau iepriekš ar azerbaidžāņiem darījumu. Tie bija gatavi pirkt visu konteineru. 300 rubļu maksāja viens bikšu pāris.

Atkuģoja līdz Rīgas ostai, bet tanī tirdzniecības kuģī strādāja kāds no čekas, bija jau ziņojis.

Pienāca muita, staigāja gar visiem konteineriem – šo attaisīsim – konkrēti! Līdz ar to dabūja attiecīgu sodu: Lavents – 4,5 g., Ļiskovs – 9 g., Popovs, kas bija atbildīgais par kravu un organizēja tanī pusē visu to darīšanu – 3,5 g.

Iznācu no cietuma. Ar Laventu aizbraucām vēlreiz uz Krieviju. Dabūjām 8 gadus. Neprasiet par ko. Jums labāk to nezināt. Lavents nosēdēja 2 gadus, viņu izpirka vecāki. Tēvs kādreiz Vladivostokā strādāja vienā no lielākajiem zivjrūpniecības uzņēmumiem, no tā laika kļuva miljonārs. Kad ar Laventu sēdējām čekā, viņa lietā bija rakstīts, ka tēvs piedāvājis miljonu.

Tad atkal nonācu cietumā. Sēdējām tāda kompānija vienā dzīvoklī, kura laupīšanas nolūkā vienu kapteini piekāva: galva pārsista, ribas lauztas. 10 dienas slimnīcā viņam vajadzēja pavadīt.

Es pats tur nepiedalījos, bet skaitījās noziegums, kas pastrādāts grupā. Sākumā dabūju trīs gadus, tad par sliktu uzvedību pielika vēl 1,5 gadus. Kopā 4,5 gadus nosēdēju. Mans bērnības draugs ir advokāts Ēriks Štālbergs. Mūs nosauca vienā vārdā, es patiku viņa vecākiem. Viņš palīdzēja, citādi būtu dabūjis vairāk gadu. Kopā esmu cietumā nosēdējis 22,5 gadus.

Paraksturojiet cietuma dzīvi! Sākumā bijāt Latvijā, tad 8 gadus Krievijā, tad atkal 4,5 gadus Latvijas cietumā. Kāda ir atšķirība starp cietumiem Latvijā un Krievijā?

Ļoti liela atšķirība. Krievijā pastāv iekšējie likumi, kas principā jāievēro, Latvijā nepastāv. Cilvēki ir savādāki. Atšķirība, skatoties, ko tas cilvēks ir izdarījis. Ja viņš ir izvarotājs, viņš ir sliktais, neatkarīgi, kas viņš nebūtu. Latvijā tas netiek ņemts vērā. Līdz ar to arī attieksme pret cilvēku Krievijā – viņam ir ļoti grūti. Ja bērnu izvarojis, tad viņam ir beigas. Te ir tā – pēc idejas, ka tik māte bagāta, sūta kaut ko. Cilvēciskā ziņā ir citādāk – ja nespēlē, neesi zaudējis, neviens tev spēlēt nespēž. Var ievilināt – kārtis, dambrete. Dambrete ir mans lauciņš. Diezgan labi to spēli spēlēju – tā bija man maizīte. Spēle nenotiek par velti. Sākumā piecreiz paspēlēju. Cilvēks sākumā nesaprot – paspēlē, paliek parādā, tad viņam ir ļauni.

Nu, protams, tas ir vilku bars. Noteicošais faktors, pēc idejas, ir nauda. Katrs it kā grib, lai būtu labāk, neskatoties ne uz ko. Katrs iet, pie kā viņš var. Viss ir atkarīgs no cilvēka domāšanas. Ja ir galva, tad ir labi, ja galvas nav, tad ne Latvijā, ne Krievijā nebūs labi. Ir jādodomā. Ja Latvijā var tapt izvarots, tad Krievijā izvaro sliktākos. Nodur. Ir simt un tūkstoš variantu: mežu cērt – var koks uzgāzties... Tā nav pasaka.

Krievijā ir vienkāršāki cilvēki, labsirdīgāki. Ja es esmu galīgi svešs, braucu etapā, ienāk jebkurā peresilkā (pārsūtīšanas pagaidu stacijā) un tev paprasa – ēst gribi, pipēt gribi? Te neviens to neprasīs. Tā izpaužas tā cilvēciskā attieksme. Latvijā paskatīsies, kas tev pašam ir – vai var atņemt. Līdz ar to man tā epopeja beidzās. Man bija daudz iespēju lasīt: grāmatas, arī Bībeli tai skaitā.

Vai kāds Jūs uz to mudināja vai arī tas bija intereses pēc?

Godīgi sakot, intereses pēc – kas tas ir? Palasīju, tanī laikā likās pasaku grāmata. Tad vēlāk biju uz laukiem Bārtā. Pavasara rītā skatos – stāv koks, bērzs. Pavasarī plaukst, vasarā pilnziedā, rudenī met nost lapiņas, ziemā plīks. Tā atkal atkārtojas tas cikls. Domāju: bērzs jau nevar pats no sevis tā darīt, līdz ar to pastāv kāds augstāks spēks, kāpēc tas tā notiek.

Paziņa iedeva 1825. gada Bībeli vecajā drukā. Māku lasīt arī vecajā drukā. Mani ieinteresēja. Pēc tam sāku domāt par šīm lietām. Tā sevišķi aizdomājos, kad TV rādīja seno maiju sienu gleznojumu: kāds ir atbraucis un iemācījis lietot kakao – tagad skaitās dievišķais augs. Tagad arī uz eksāmeniem liek ņemt šokolādes tāfeli – smadzenēm.

Ja reiz saka: ne no šīs pasaules, bet no ār pasaules, es nonācu pie slēdziena, ka tiešām – Dievišķā Gara rašanās uz zemes, ko Viņš cilvēkiem gribējis dot – tas nav no zemes, bet no Dieva – dievišķs. Pat visskaistākā puķe neatsver visas Zālamana bagātības – tas ir Dieva spēks. Interesanti palasīt, ko rakstīja tajos laikos. Tie ir Dieva vārdi. Viņi ir svēti, domāti cilvēkiem kā pamācība, kā dzīvot.

Ja cilvēki censtos izpildīt divas lietas – tev otru jāmil kā sevi un tev būs vienu Dievu cienīt. Ja cilvēks šos pamatbaušļus ievērotu, tas būtu ļoti daudz: būtu vieglāk, labāk. Katrs, paldies Dievam, ir taisīts savādāk. Es, piemēram, eju pie Bitāna, mani aizrauj viņa sprediķi, jūtu, ka cilvēks pats no sevis neizdomā. Priekš kam ir domāts mācītājs – lai izskaidrotu, lai cilvēkam „pielektu”. Uzskatu, ka viņš tiešām izskaidro – tā ir viņa sūtība, ne tikai var nolasīt lūgšanu, bet izskaidro, palīdz cilvēkiem saprast līdz ar to.

Vasaršvētkos, viņš saka, tad, kad nāca Svētais Gars, bija sarkans. Uguns ir sarkana, jo ir iznīcinoša, paliekoša sirdī. Uguns ir divējāda – nevajadzīgo, nīcināmo iznīcina, bet cilvēks paliek, deg ticībā. Otro reizi Bībeli lasot, es sāku iedziļināties. Ir Kāds, kas regulē zemi. Ja Dievs ir sūtījis šeit savu Dēlu, tad līdz ar to Viņš mīl šito pasauli, šo zemi. Viņš ir izdarījis visu, cilvēkus mīlēdam. Cilvēkus radījis pēc Savas līdzības. Viņš būtu varējis cilvēkus radīt par tārpiem vai monstriem. Viņš ir teicis – cenšos dot Savu vārdu, lai viņi Man tuvinātos. Priekš tam jau tie Svētie Raksti ir.

Man no seniem laikiem patikusi vēsture, ģeogrāfija. Bībelē ir arī vēsture. Var man nakts laikā paprasīt, piemēram, kādas valsts galvaspilsētu. Mums bija pirmās vietas vēstures un ģeogrāfijas olimpiādēs. Ļoti laba klase bija – Drāznieks Aivars, Tālis Marhilēvičs, Lazdiņš Jānis, Uldis Vindavs.

Kā paiet Jūsu ikdiena?

Divus mēnešus nebiju dzēris, bet tad satiku vienu paziņu, kurš no Somijas atbraucis. Viņš par visu vari mācās virsū, lai nāku ar viņu pasēdēt, parunāt, konjaku iedzert. Saku, ka neesmu dzēris divus mēnešus, viņš – nu 100 g, nu 50 g un

pasēdēsīm, un parunāsimies! Nu kā tu atteiksi sen neredzētam cilvēkam? Tā nu pasēdējām.

Vakar tur, kur es guļu, bija dievkalpojums. Es to neapmeklēju. Šodien saka – ā, tu nebiji dievkalpojumā! Nepatīk, ka uzspiež dievkalpojumu. Draudzē „Jaunā paaudze” saka tagad tu lūdies! Grāmatīnā (Bībelē) ir citādāk rakstīts. Es viņiem teicu – tā tikai farizeji ielu stūros rāda, ka viņi lūdz. Bet noej klusībā un lūdz. Pāvils raksta korintiešiem – es strīdējos par runāšanu mēlēs – ja runājat, tad jātulko, citādi mūs uzskatīs par vājprātīgiem. Cilvēkiem jācenšas darboties.

Esmu bijis kompānijās, manī nav lepnums, naid. Visvairāk man patīk, ka Jēzus ienākams saka – Miers ar jums! Tas ir pamatu pamats. Pats galvenais ir Dieva miers. Lai būtu miers sevī un lai varētu apkārtējiem dot. Cilvēkam jābūt mierīgam. Es negribu sevišķi lielīties: kad iepazīstos ar kādu kundzi, parasti viņas man saka – tu tāds mierīgs esi. Kāpēc lai es būtu nemierīgs? Tur, kur citam aug spalva no galvas, es saku – nomierinies! Cilvēkiem vajadzētu visu darīt ar mieru, bet – tu neatnesi to, nenoliki tā! To taču var arī citādāk pateikt! Dievs taču ir devis mēli. Autobusā uzkāpj uz kājas – kas ir?! Neredzi, kur ej?! Kāpēc jābļauj? Līdz ar to tas cilvēks, kas nervozē, pats ēd savu veselību.

Jūs kādreiz esot dzīvojis tagadējā Diakonijas mājā?

Vecvecāki man bija katoļticīgi, dzīvoja Latgalē. Tēvs ar māti apprecējās 1949. gadā. Esmu dzimis Liepājā. No 1960. gada es dzīvoju tagadējā Diakonijas drēbju kamerā. Tur bija mūsu dzīvoklis. Tas, protams, citādāk izskatījās, 64 kvadrātmetri bija. 1984. gadā nomira māte, tad tas dzīvoklis palika man. Tur, kur iela, bija dzelzs vārti, augļu dārzs bija, ogu krūmi, koki. Tagad tas viss iznīcināts.

Krusta baznīcas vēstures arhīvā ir saglabājušies dokumenti: iesniegumi milicijai, par to, ka baznīcas logiem regulāri tika izsisti stikli. Vai Jūs no otrā stāva kādreiz kaut ko neredzējāt? Varbūt tolaik arī pats piedalījāties šajos procesos?

Es dzīvoju šajā mājā no 2. klases. Tanī laikā futbolu spēlējām. Brīžam jau tā bumba iekrita logā. Atceros, mācījos kādā 3. klasē, vienreiz uz baznīcas sienas bija rakstīts „Dievs, svētī Latviju, velns, parauj Krieviju!” Tiku saukts uz čeku – tu to nerakstīji? Dabīgi, ka nerakstīju, man bija cita audzināšana. Nodzīvoju līdz 1976. gadam, 1986. gadā atgriezos. Principā līdz 1992. gadam te nodzīvoju, tad samainīju dzīvokli. Iepazinos ar kundzi, viņa teica – tev nav vannas. Tā sarunāju citur dzīvokli.

Pastāstiet, ko Jūs atceraties par cilvēkiem, kas te dzīvoja!

Te ienāca cita ģimene, saucām par Maltavnieces kundzi. Viņai bija sudraba trauki, palīdzēju pārdot. Tie bija labi, tagad tādi diezgan dārgi maksātu. Viņa šeit dzīvoja, pieņēma divas vecmeitas. Viena nomira, otra apprecējās. Tā kundze, kas te sargāja, sagājās arī ar draudzes locekļiem. [Viņas dzīvoklis bija 1. stāvā, tur, kur tagad darbnīcas telpas. K. K.]

Viņa bija arī pie jaunā mācītāja. Viņa nomira, dēls vēl dzīvs. Tas ir Juris, krāšņu meistars. Tēvs bijis leģionā, apprecēja vienu no vecmeitām, uz Rožu ielas dzīvoja. Tad te dzīvoja Žibals, konstruktoru biroja priekšnieka vietnieks, sieva bankā, meita Ilze Martinoviča. Četri dzīvokļi bija. Normāli dzīvojām. 1. stāvā, tas ir tur, kur tagad Diakonijas lielā zāle, dzīvoja jūrskolas pasniedzējs, Ļeņingradā beidzis Popova skolu par radio lokācijām. Ģimenē divi puikas bija. Tēvs tagad miris.

No kā Jūs iztiekat?

Man ir daudz pazīstamu. Sākot no zemākiem, beidzot ar augstākiem. Zemākie palīdzēt nevar, palīdz augstākie. Es esmu cilvēks, kas var palūgt, un man palīdz.

Kāda ir Jūsu dienas kārtība?

No rīta pārsvarā „Kurzeme”, tirgus, Rožu laukums. Lasu. Gribat zināt, kādu pēdējo grāmatu izlasīju? „Pasauls lielākie avantūristi” krievu valodā. Daudz vēsturisku faktu: kā Marijai Antuanetei izkrāpa briljanta kaklarotu, kas sastāvēja no 739 briljantiem. Man arī grāmatas iedod. Garīgo literatūru patīk lasīt brīžiem.

Daudzi cilvēciņi jau kaut ko stāsta, kurus uzskata par mācītājiem. Prasu – cik mācījies, Mārtiņ? 7 gadus. Bet nevar man izskaidrot. Kad es ziemā biju rehabilitācijas centrā blakus Kuldīgai – tas konkrēti tika uzspiests – tur bija mācītājs, bijušais šoferis, bez teoloģiskās izglītības. Grib sludināt cilvēki, kas nekā nezina, bet domā, ka var. Tāds Ļedjajevs, kad sludina, saka – es zinu, ka šeit zālē ir cilvēki, kas var dziedot ne mazāk kā 100 Ls, tad – ne mazāk kā 50 Ls, beigās – ne mazāk kā 20 Ls. Un cilvēki ceļas, iet un ziedo. Tad viņš saka – arī pārējie var – ziedo, cik varat atļauties. Man šajā ziņā ir sakāms: Jēzus teica, ka tā vecenīte ienāca ar vienu denāriju. Un viņa bija visvairāk ziedojuši. Tas ir tīrs pretstats.

Kurinātājs teica, ka viņš no rīta pārsteidzis Jūs, guļot uz kāpnēm pie Diakonijas. Bija taču ziema, auksts. Kā Jūs varat to izturēt?

Tajā rehabilitācijas centrā es biju līdz 22.februārim. Tad atgriezos Liepājā, bija jāmeklē, kur pārnakšnot. Lai gulētu ārā vajag siltas drēbes: 2 bikses, 3 apakšbikses, 3 džemperu, šalle, cimdi, rokas kabatās. Kurinātājs saka – tu nenormāls? Man pie loga – 14 grādu! Teicu viņam – labi, es tevi ielaidīšu, bet es vēl brīdi pagulešu.

Es pats brīnos, Tas Kungs man ir stāvējis blakus, esmu izturējis un neesmu nosalis. Varbūt Viņam ir savs plāns priekš manis. Aizgāju uz Annas baznīcu, saku mācītājam mums abi dzimšanas dienas ir vienā dienā! Kaut gan es meloju, iepriekš to biju uz sienas paskatījis. Tad tev arī jāklūst par mācītāju, – viņš man saka. – Es jau ļoti gribētu, – saku un līdz ar to mums raisās saruna.

Ko darīsi? Es jau esmu riebīgs, dzīve piespiež.

Turpinājums 20. lpp.

GADA NOSLĒGUMĀ

24. novembrī Krusta baznīcā tika atzīmēta Mirušo piemiņas diena. Kā jau katru gadu tika aizdegtas svečītes piemiņas vainagā. Šī tradīcija ir ļoti sena: "Novembra svētdienā pirms 1. Adventes luterāņiem ir Mirušo piemiņas diena – Mūžības svētdiena vai, kā tautā saukts, Sveču vakars. Pārējām konfesijām šis laiks var būt atšķirīgs. Sveču gaismā simboliski norāda, kā piederīgie atceras savus aizgājējus – ar gaišumu. Sveces ir kā svinīguma un Mūžības simbols. Baznīcās šajā dienā daudzas luterāņu draudzes lieto Mūžības vainagu – pirms dievkalpojuma vai tā laikā no egļu skuļām veidotā vainagā aizgājējam par godu var ielikt piemiņas svečīti. Vācijā tā ir sena tradīcija, pie mums – kopš pirmās Latvijas brīvvalsts laika." Mirušo piemiņas diena ir sava veida meditācija bez atklātas un intensīvas jūtu izpausmes, tās lielākā vērtība ir pašatklāsmē." (Izraksts no Karīnas Krieviņas maģistra darba, kurā izmantots citāts no Inas Eglītes raksta žurnālā "in memoriam").

Aizlūgumos tika pieminēti Mūžībā aizgājušie draudzes mācītāji un darbinieki, draudzes priekšnieki un ērgelnieki, kā arī šajā gadā mirušie.

Draudzes mācītājs M. Urdze aicināja tos draudzes locekļus, kas vēlējas, nākt baznīcā priekšā un aizdegt svečīti, pieminot savus aizgājējus. Tie, kas vēlējas, varēja skaļi pateikt, par ko viņi aizlūdz. Tālāk sekoja kopīga lūgšana. Šāda tradīcija varētu būt kā risinājums tiem cilvēkiem, kuri šajā dienā kādu apstākļu dēļ

nevar nokļūt pie saviem tuviniekiem uz kapiem.

Pēc dievkalpojuma bija iespēja klausīties Karīnas Krieviņas stāstījumu un skatīties prezentāciju par kapu kultūru un tās daudzveidīgajām iespējām kultūrvēstures izziņas procesā. ☒

IM MEMORIAM

16. novembrī notika piemiņas pasākums, veltīts Krusta draudzes loceklim Tāļivaldim Asnam, kurš Mūžībā aizgāja 2011. gada 18. novembrī no leikēmijas, nesagaidot savu 45 gadu dzimšanas dienu, kas būtu bijusi pēc nepilna mēneša. Pasākuma mērķis bija kopīga sadraudzība ar kristīgiem draugiem, lai atcerētos Tāli, kas savulaik bija viens no aktīvākajiem Krusta draudzes bērnu un jauniešu ansambļa „Uguntiņa” dalībniekiem. Pasākums iesākās ar svētbrīdi Maisiņu kapos pie piemiņas plāksnes,

kura tika uzstādīta, pateicoties draugu, kā arī Brāļu un Jūrmalciema draudžu locekļu ziedojumiem. Pēc tam Diakonijā bija kopīgas pusdienas. Sanākušie dalījās atmiņās par Tāli, pieminot to, ka viņš vienmēr bija atraktīvs, asprātīgs, atsaucīgs un strādīgs. Par kalpošanu Liepājas Brāļu draudzē, kur Tālis ilgus gadus bija draudzes loceklis un pērminderis, stāstīja mācītājs Raivo Bitenieks, uzsverot to, ka viņš kalpojis ar lielu atbildības sajūtu un ka sirdslieta bija dziedāšana baznīcā.

Tālis dziedājis ļoti izjusti, tādējādi spējot ar dziesmām uzrunāt klausītājus, liekot domāt par dziesmu vārdiem, kuros atklājās kristīgās vērtības. Tālis daudz koncertējis dažādās baznīcās, gan kā solists, gan duetā, gan koros, tāpēc arī uz kapa plāksnes iegravēti vārdi no viņa dziedātās dziesmas „Dziesma un jaunība līdzī nāk Mūžībā.” Pēc tam varēja skatīties diapozitīvus no senākiem laikiem, kad „Uguntiņa” vasarās brauca upju braucienos ar plostiem un laivām, kā arī videoierakstus ar Tāļa uzstāšanos baznīcās. Mācītājs Atis Freipičs Griezes draudzes mājaslapas foto galerijā ir ievietojis foto galeriju Tāļa piemiņai „Tāļivaldis Asns”. To var apskatīt adresē www.griezesbaznica.lv ☒

Sagatavoja Karīna Krieviņa

JAUNUMI

Diakonijas centrs saņem Liepājas Domes atzinību

Foto: www.liepaja.lv

Turpinot iesākto tradīciju, Starptautiskajā brīvprātīgo dienā pateikti Liepājas veiksmīgākajām nevalstiskajām organizācijām (NVO) un brīvprātīgā darba veicējiem, 5.decembrī Liepājas Olimpiskā centra Tango zālē Liepājas dome organizēja godināšanas pasākumu. Izvērtējot iedzīvotāju iesniegtajās anketās izteiktos priekšlikumus, piecu godināto NVO starpā atzinību saņēma arī biedrība „Liepājas Diakonijas centrs”.

Sirsnīgi pateicamies visiem, kuri šeit pašai aizliedzīgi darbojas, un mīļi sveicam!

Egineto.lv, ko izdod biedrība „KAA” sadarbībā ar Liepājas Krusta, kā arī citām draudzēm un organizācijām, jaunākajā numurā varam lasīt dzejnieces un kapelānes Rudītes Losānes eseju "Bet es izmetīšu tīklus Tavā vārdā" /Lk 5,5/, Janas Feiferes liecību par atgriešanos pie Dieva, viesoties Daigas un Jāņa Lapānu dzejas istabā, iepazīties ar dzejnieku Emīlu Buiķi, lasīt Modra Zihmaņa sagatavoto liecību "Latvijas neatkarības aizstāvēšana", kā arī – pazīstamu autoru dzeju un daudz ko citu. Uzziņas: www.egineto.lv , info@egineto.lv , mob. 28262010. ☒

Magazine cover for Egineto.lv, issue Nr. 3 (9) 2013/14 RUDENS/ZIEMA. The cover features the title "Egineto.lv [ienākt esībā]" and a photograph of a person in a boat on a body of water. Text on the cover includes "KRISTĪGĀ DZEJĀ • DZEJAS AUTORI • INTERVĒJUMS • PASĀKUMI" and "Bet es izmetīšu tīklus Tavā vārdā." /Lk 5,5/.

B-ba “Kristīga Atbalsta Apvienība” sirsnīgi pateicas Liepājas Krusta draudzei un Diakonijas centram par atsaucību un labo sadarbību, vēlot bagātīgu Dieva svētību un vadību arī turpmāk!

14.decembrī Diakonijā viesojās mūsu mājas lapas www.kalpot.lv administrators un izveidotājs Toms Urdze, kurš ir arī Saliedet.lv valdes loceklis un viens no vadītājiem, kas atbild par Saliedet.lv attīstību, izstrādā un ievieš mācību projektus. Komandas veidošanas treneris, tīmekļa platformas www.saliedet.lv redaktors. Jau vairāk nekā 15 gadus Toms darbojas pieaugušo izglītības laukā.

Viņš laipni atbildēja arī uz Kalpot.lv jautājumiem un ar prieku dalījās pieredzē, kā arvien. Interviju sk. nākamajā numurā. ☒

Labs vārds

Man nevajag mantu,
Ko rūsa un kodes ēd.
Man vajag mīļu vārdu,
Kas sirdij veldzi dod.
Kā rītausmā rasa spirdzina
Un saules stari spēcina,
Tā sirdij labs vārds
Kā sengaidīts glāsts.

Rasma Jonase

Tajā pašā dienā, tikai dažas stundas agrāk, Diakonijas centrā notika Rasma Jonases dzejas krājuma "Dzīve iet tālāk" atvēršanas pasākums. To vadīja Ilga Auza. Viņa veltīja sirsnīgus vārdus dzejniecei, krājuma darba grupai (koordinatore Ērika Birkkopa, b-ba LLRMK „Helikons”; redaktore Inga Audere, b-ba „KAA”; mākslinieks Uldis Baltutis; izdevējs LiePU LiePA) un nolasīja redaktore I. Auderes uzrunu. Dzeju lasīja Ē. Birkkopa un pati autore. Krāšņu un skanīgu pasākumu darīja arī mūziķi – Indulis Ēvalds no Liepājas Vācu nama dziesmu ansambļa „Es war einmal...”, Mirdza Grauduže un Anita Čirkše (flauta). Rasma Jonase pateicās visiem draugiem un atbalstītājiem. Šis ir autore kārtejais dzejas krājums. Pirmais "Pa dzīvi ejot" iznāca 2012.gada jūlijā, dzejoļu grāmata bērniem "Peļu saime" – šī gada jūlijā un sagatavošanā ir "Cāļi" – bērniem. ☒

Sagatavoja Inga Audere

GAVĒŠANAS ABC

Toms gavē

Tikko noslēdzu 7 dienu gavēšanas kūrījutos slaidis, pilns enerģijas un gandarīts par paveikto:) Lai palēninātu dzīves tempu un ļautu atgūt iekšējo līdzsvaru, cenšos šādas gavēšanas kūres iziet divas reizes gadā. Šajā rakstā padalīšos ar šo pieredzi.

Kāpēc gavēju?

Acimredzamākais iemesls ir svara zaudēšana. Ja neskaita ekstremālas procedūras, nezinu par citu pieeju, kas ļauj nomest 0,5–1 kg dienā.

Gavēšana ir iespēja lauzt dažādas mazāk un vairāk ļaunas atkarības, kas izveidojas laika gaitā, vai tas būtu alkohols, kafija, šokolāde, nikotīns, čipsi, maizītes, gaļa vai kas cits.

Gavējot varu turpināt aktīvi darboties un tas nav šķērslis veikt darba pienākumus, bet rodas lielāks miers pret notiekošo; ieraujos vairāk sevī, tai skaitā, pat runāšana kļūst lēnāka un klusāka. Dienās gaitā reizēm uznāk vājuma un noguruma mirkli, kas ļauj man apstāties (vai apgulties) un uz laiku nolikt malā savus darbus, lai pasnaustu vai pameditētu.

Zinātnieki nav vienprātīgi, cik lielā mērā gavēšana uzlabo veselību. Man pašam nav ne mazākās šaubas par to, ka šajā laikā orgāni, kaut nedaudz, attīrās; arī šķiet, ka, kopš piekopju šo tradīciju, retāk slimuju ar gripu vai citiem vīrusiem.

Ir liela bauda gulēt un just, ka gremošanas trakts atrodas dīkstāvē. Uzlabojas elpošana un miegs kļūst intensīvāks. Brīnišķīgs brīdis ir astotā dienā, kad brokastis ieēdu pirmo ābola kumosu, jo garša ir "restartēta" un prāts ar jauniegūtu cieņu un prieku izturas pret ēdienu.

Visbeidzot, tā ir laba iespēja "stiprināt savu mugurkaulu" un pārbaudīt savu gribas spēku.

Gavēšanas process

Gatavošanās.

Pats būtiskākais ir uzkrāt pietiekošu lielu motivāciju, lai varētu pārvarēt vājumu brīžus, kas radīsies gavēšanas laikā. Man patīk nobriest šim solim. Palīdz, ja pats esmu neapmierināts ar esošo situāciju, piemēram, "glābšanas riņķis" kļuvis pārāk liels, traucē iekšējais nemiers vai neizbaudu ēdienu, bet to tikai vairs patērēju. Ir lietderīgi gavēšanu ielikt mierīgākā laika posmā, lai varētu intensīvāk izbaudīt šo procesu un ņemt vērā ķermeņa vajadzības pēc miera. Ir jārēķinās ar saviem līdzcilvēkiem; jo īpaši pirmajās dienās, kamēr ķermenis saprot, kas notiek un risinās aktīva cīņa pret atkarībām, būs grūti izvairīties no sliktas omas. Visbeidzot, nav prātīgi ielikt gavēni laikā, kad labākajam draugam paredzētas dzimšanas svinības;)

Grūtais sākums

Fiziski grūtas ir gavēņa pirmās divas dienas;

trešajā dienā kuņģis pārstādās uz iekšējām rezervēm un vairs nesagaida ārēju barību, rezultātā zūd ēstgribu. Viss pārējais jau ir galvā. Tikai gavējot saprot, cik daudz laika pavadām domājot par ēdienu. Man palīdz, ja saglabāju dažas ierastas rutīnas, piemēram, ēdienreizēs kopā ar savējiem apsēsties pie virtuves galda un izbaudīt kādu īpašu garšīgu tēju, ūdeni vai citu dzērienu. Visā gavēšanas laikā svarīgi dzert pietiekoši daudz šķidrumu, vismaz 2–3 litrus dienā. Pirmajās dienās būtu jāizvairās no lielām fiziskām slodzēm, bet pastaigas un citas nepiepūlošas fiziskas aktivitātes ir pat vēlamas. Uzmanīgi jāieklausās savā ķermenī un jānovērtē vai slodze nav pārāk liela- ir normāli, ka gavēšanas laikā uz brīdi sāk reibt galva, bet ja uznāk ģibonis, tad labāk pārtraukt gavēšanu un mēģināt atkal citā reizē.

Vieglais turpinājums

Sākot ar ceturto dienu var novērot patīkamas pārmaiņas, tai skaitā, dziļāku miegu, vieglāku elpošanu un viegluma sajūta, jo ķermenis vairs neizjūt nepieciešamību pēc ēdiena. Manā pieredzē, piepūles ziņā nav liela atšķirība, vai gavēšana ilgst 5, 7 vai 10 dienas. Pirmajās reizēs šajā posmā izjutu augstprātību, jo ar pārākuma apziņu skatījos uz pārējiem cilvēkiem, kas joprojām pievērs tik lielu uzmanību ēšanai. Bet ja vajag vēl papildus motivāciju, tikai biežāk jāuzkāpj uz svariem un jānovērtē pozitīvās pārmaiņas.

Nenoklusēšu vienu nepatīkamu blakni: orgāni neslinko un nodarbojas ar attīrīšanos, rezultātā rodas sliktā dvaša un arī āda izstaro nepatīkamu smaku. Nav jābūt pārsteigtam, ja gavēšanas procesā iestājas vēdera izeja, kurā tiek izlaisti attīrīšanās rezultāti.

Lēnā izskaņa

Ļoti svarīgs ir posms pēc gavēšanas, jo ķermeni lēnām atkal jāpieradina pie ārējās barības, kā arī jāizvairās no tā, tūlīt atkrist atpakaļ nelabos ieradumos. Cenšos katru ēdienreizi padarīt par ļoti apzinātu notikumu, koncentrējoties tikai uz ēšanu (paralēli nelasīt avīzi un nesērfot internetā) un rūpīgi sakošļājot katru kumosu. Lai veicinātu kuņģa darbību, nevajadzētu ēšanas laikā dzert šķidrumu. Mana ēdienkarte šajās dienās ir sekojoša:

8. diena. Brokastis: Sagriezts ābols. Pusdienas: Dabisks jogurts ar linsēklām. Vakariņas: Zupuņa ar kartupeli, burkānu un garšvielām (bez sāls)

9. diena. Brokastis: Sausenis ar biezpienu (vai sieru "Philadelphia") un medu. Pusdienas: Salāti ar burkānu, tomātu un gurķi. Vakariņas: Sausenis ar biezpienu (vai sieru "Philadelphia") un medu.

10. diena. Brokastis: Augļi ar brokastu maisījumu. Pusdienas: Divas rupjmaizes šķēles ar biezpienu. Vakariņas: Dārzena salāti.

11. diena. Vairs nav ierobežojumu. ♣

Toms Urdze

www.saliedet.lv/lv/LV/Pieredze-un-padomi/

Uzmanību: cilvēkiem ar nopietnām veselības problēmām gavēt bez ārsta ziņas neiesakām!

INTERVIJA

Turpinājums no 16.lpp.

Milzu ķirzaka gulēja, izstiepusies smilšainajā iedobē. Tieši zem speciāli izveidotā gājēju tiltiņa. Skatoties vienā pusē pāri margām, varēja aplūkot spēcīgo asti. Ārēji nekas neliecināja, ka radība ir dzīva – tik stīva un nekustīga. Ja vien nebūtu šī tikko jaušamā, slepenā virnojuma... Stāvēt uz tiltiņa virs šī reptiņa, pārņēma dīvainas, vārdā nenosaucamas sajūtas. Sevišķi, ja ilgāk ielūkojās milzu ķirzakas acīs. Tās it kā iesūca sevī kā mirdzošas, iekrāsotas kristāla bumbas. Jo ilgāk lūkojās, jo grūtāk bija atraut skatienu. Prātā pazibēja atskārsmē – viens neuzmanīgs solis un mānīgā aina zibenīgi atdzīvosies: asie zobi mežonīgi un alkaini sacirtīsies ap upuri, un – nekādas žēlastības! Gan jau atradīsies kāds naivs, neapdomīgs, lētticīgs upuris. Slāpēts miers... kura aizsegā kā vulkāna izvirdums – viltība ar kalkulētu plēsoņas aprēķinu.

Skatoties otrā pusē pāri margām, redzēja lielo grumbuļaino galvu ar garo, stingo mutes svītru, kas iekonservēta mūžīgā smaidā. Prātā nāca sendzirdētais, trāpīgais teiciens: ar smaidiem laipni viltīgiem kā krokodils ar auskariem!

Smiltīs līdztekus milzu ķirzakai gulēja spožas zeltainas un vara krāsas monētas. Sīknauda uz

atgriešanos. Jūs atgriezīsieties! Miers... Pacietība... „Tas ir pamatu pamats.” Un ķirzaka... Gaidīja.

* * *

Pēc dažām dienām kāda Diakonijas darbiniece izbrīnā sasita plaukstu, iesaukdamās: „Kas tad te par brūtgānu?!” Pie Diakonijas stāvēja elegants, gaišā uzvalkā tērpies kungs. No klasiskā stila elementiem netrūka ne vismazākā sīkuma – vesti, kaklasaiti un gaišas ādas kurpes ieskaitot. Rokā kungs lepni turēja “Zelta alus” pudeli, kuras saturu viņš laiku pa laikam iemalkoja. Acimredzami – palīdzība no augstākiem. ☛

Sagatavoja Karīna Krieviņa

Apalās jubilejas:

08.10.1958. – **Oskars Rudovskis**

15.11.1943. – **Irēna Raškova**

27.11.1918. – **Zelma Pomere**

30.11.1923. – **Irma Manfelde**

06.12.1963. – **Sandra Mazure**

30.12.1993. – **Helga Krieviņa**

Kristīta: **Gunta Kristafora** (06.12.2013)

Kristīta un iesvētīta:

Ina Holštroma (06.12.2013)

Tos, kas tiks kristīti un iesvētīti 22.12., apsveiksim nākamā izdevumā.

PRIECĪGUS ZIEMSVĒTKUS UN SVĒTĪBĀM BAGĀTU 2014. GADU!

Kalpot.lv

ADRESES UN KONTAKTI

Liepājas
ev. lut. Krusta baznīca,
Kr. Valdemāra ielā 7,
Tāl. 63426707

Liepājas
Diakonijas centrs
Fr. Brīvzemnieka ielā 54,
Tāl. 63426707,
e-pasts:
diakonija.liepaja@gmail.com

Ziedojumu konti:
Liepājas Diakonijas centrs
Reģ. Nr. 40008103059
Konta numurs
LV 08HABA0551015674491
AS Swedbank
Kods HABALV22

Liepājas Krusta
ev. lut. draudze
Reģ. Nr. 90000116393
Konta numurs
LV 09HABA000140J051655
AS Swedbank
Kods HABALV22

AKTIVITĀTES

Krusta draudzē

Dievkalpojumi Krusta baznīcā	svētdienās	plkst. 15.00
Svētbrīži	otrdienās	plkst. 9.00
Pārrunas par Bībeli un dzīvi	trešdienās	plkst. 18.00
Mācītāja pieņemšana	piektdienās	plkst. 10.00 – 12.00
Svētdienas skola	svētdienās	plkst. 12.00
Jauniešu ansamblis	pirmdienās, piektdienās	plkst. 18.00

Diakonijā

Konsultācijas cilvēkiem ar īpašām vajadzībām	darba dienās	plkst. 10.00 – 14.00
Drēbju kamera	otrdienās, trešdienās, ceturtdienās	plkst. 11.00 – 14.00
Veselības istaba	ceturtdienās	plkst. 16.00 – 18.00
Pakalpojumu un nevajadzīgo mantu apmaiņa	ceturtdienās	no plkst. 16.00
Mājas lapa	www.kalpot.lv	

© kalpot.lv Informatīvs, nekomerciāls izdevums,
tiek izplatīts NVO par ziedojumiem.

Izdod – Liepājas Diakonijas centrs, sadarbībā ar Krusta ev.lut draudzi.

Redkolēģija: Mārtiņš Urdze, Inga Audere, Karīna Krieviņa.
Foto no draudzes arhīva. Salikts un iespiests LiePA.